

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלהמ 47159-11-18 פלונית נ' פלוני

בפני כב' השופט יהורם שקד

התובעת

פלונית

ע"י ב"כ עו"ד דני לידרמן

נגד

הנתבע

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד ליאן קהת

חקיקה שאוזכרה:

[חוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\), תשי"ט-1959: סע' 3\(א\)](#)

מיני-רציו:

* קביעת שיעור המזונות עבור ילדים מעל גיל 6, כאשר עיקר המחלוקת בין הצדדים עניינה ביכולותיהם האמתית הכלכליות של ההורים (מכל מקור שהוא), ובצרכיהם של הקטינים והבטחת טובתם האישית.

* משפחה – מזונות ילדים – בעקבות בעמ' 919/15

* משפחה – מזונות ילדים – חובת ההורים בתשלוםם

.

האם – התובעת, הגישה לבית המשפט לענייני משפחה בקשה לפסיקת מזונות זמניים של קטינים, מעל גיל 6 שנים, שכיום, שוהים עם הוריהם בחלוקת זמנים שווה. עיקר המחלוקת בין הצדדים עניינה ביכולותיהם האמתית הכלכליות של ההורים (מכל מקור שהוא), ובצרכיהם של הקטינים והבטחת טובתם האישית.

.

בית המשפט פסק כלהלן:

הפרשנות הנוכחית לדין החל בנסיבות העניין – שכל הילדים הם מעל גיל 6, היא כי כל חיוב בגין צרכי הקטינים ייעשה בהתחשב בזמני השהות של הקטינים עם הוריהם, יכולותיהם הכלכליות של ההורים (מכל מקור שהוא), צרכיהם של הקטינים והבטחת טובתם האישית. על ההורים מוטלת חובה שוויונית לשאת במזונות ילדיהם תוך הבחנה בין צרכים תלויי שהות לבין צרכים שאינם תלויי שהות.

יש לקבל גרסת האם כי לאב הכנסה מהחברה בנוסף על המשכורת שמקבל מהחברה, ובזאת יש משום שיפור יכולתו הכלכלית של האב. מאחר והאב כשל מלספק מלוא המידע באשר להכנסתו, הרי שהקביעה בדבר הכנסות נוספות הקיימות לאב יובאו בחשבון במסגרת הערכת יחס ההכנסות בין ההורים.

קביעה כי אחד מההורים ישמש כהורה מרכז אינה נועדה להותיר בידי את כוח ההכרעה או הטלת הוטו באם תבוצע פעילות פנאי או לא, באם ירכשו בגדים או לא וכיוצב'. אלא לשמש מנגנון יעיל במינויו של

אחד מההורים כ"הורה מרכז" אשר יקבל לידיו בראשית החודש מחצית מסכום המזונות המיועד עבור ההוצאות שאינן בגין הפעילות היומיומית השוטפת דהיינו המזונות המיועדים לצרכים האחרים.

פסק דין

א' – העובדות הצריכות לעניין:

1. התובעת והנתבע (להלן: האם, האב וביחד: ההורים) הכירו בשנת 2004 ונישאו זל"ז כדמו"י בשנת 2005. מיחסי הצדדים נולדו הקטינים שלושה ילדים שגילם: 14 שנים, 11 שנים ו- 9 שנים (להלן: הילדים/הקטינים). במהלך החיים המשותפים, התגוררה המשפחה בדירת הצדדים ב... (להלן: דירת המגורים). בשנת 2018 התגלע סכסוך ביחסי ההורים, שהתגרשו זמ"ז ביום 8.10.18. ברקע לזאת, ניהלו הצדדים תביעות כרוכות בבית הדין הרבני האזורי בתל אביב, בענייני רכוש ומשמורת הקטינים. כיום, שוהים הילדים עם הוריהם בחלוקת זמנים שווה.
2. בסמוך להגשת כתב התביעה עתרה האם לחיוב האב במזונות זמניים. בהחלטה מיום 15.1.19 נקבע כי לאור זמני השהות השוויוניים, גילם של הילדים, העובדה כי לאם ולקטינים אין הוצאות על מדור בעת מגוריהם בדירת המגורים ויחס ההכנסות של ההורים, הרי שהאב יישא במזונות הילדים בסך של 1,350 ₪ ממועד הגשת התביעה. בנוסף נקבע כי ההורים יישאו בהוצאות שאינן תלויות שהות ביחס של 70% לאב ו-30% לאם, כשהאם תשמש הורה מרכז (להלן: ההחלטה המזונות הזמניים). לאחר שהאם והילדים עזבו את דירת המגורים, עתרה האם לבית המשפט בבקשה חוזרת לפסיקת מזונות זמניים (תיק בקשה מס' 9), לאור הוצאותיה החודשית של האם בעבור שכר דירה בסך של 6,500 ₪ במדור החלופי שהסדירה האם. לאחר עיון בטענות הצדדים ניתנה החלטה ביום 18.8.19 לפיה האב יישא בסך של 3,350 ₪ לחודש בעבור מזונות הילדים ומדורם (להלן: ההחלטה המשלימה למזונות הילדים).
3. לאחר שכל ניסיונותי להביא הצדדים להסכמות בעניין זה לא עלו יפה, ומשהוגשו סיכומי טענות הצדדים, ניתן להלן פסק הדין.

ב' – טענות הצדדים:

4. להלן עיקר טענות האם:

- א. האב מועסק בחברה משפחתית, מחזיק ב-20% ממניותיה ושכרו הממוצע הוא בסך של 100,000 ₪ לחודש בערכי נטו. מנגד, הכנסתה החודשית הממוצעת עומדת על כ-9,000 ₪ (כ-7,000 ₪ מעבודתה כ.. וכ-2,000 ₪ מעסק עצמאי ל...).
- ב. במהלך החיים המשותפים, היה האב המפרנס העיקרי. הצדדים וילדיהם חיו ברמת חיים גבוהה במיוחד שכללה מגורים בדירה שרכשו הצדדים ב..., לימודים בבית ספר פרטי ונסיעות לחו"ל. לכל אחד מההורים רכב משלו וכן תחביבים יקרים, וכך לדוגמא, האב אוסף מכוניות יוקרה.
- ג. האם היא ההורה העיקרי המטפל בקטינים, וכך היה מאז ומעולם, לאור חלוקת התפקידים בין הצדדים.
- ד. כלל צרכיהם של הקטינים עולים כדי 12,000 ₪ לחודש ובתוספת הוצאות חינוך ורפואה חריגות, וכן הוצאות מדור בסך שלא יפחת מ-4,000 ₪.
- ה. במהלך החיים המשותפים הסתיר האב מהאם את מרבית הכנסותיו אגב הפקדתם בחשבונות שונים והסתרתם מהאם, לפיכך יחס ההכנסות הפנויות בין ההורים הוא כזה שלאב הכנסה גדולה פי 50 מהכנסתה הפנויה של האם. חרף כי מתקיימת חלוקת זמנים שוויונית בין הצדדים, יש לחייב האב גם בהוצאות תלויות שהות וביחס שלא יפחת מ-90% מההוצאות שאינן תלויות שהות.
5. להלן תמצית טענות האב:
- א. לאב הכנסה בסך של 27,000 ₪ בערכי ברוטו מעבודתו בחברה המשפחתית בה הוא מועסק ותו לא. לאם יכולת כלכלית טובה מאוד וכן הכנסה מעבודתה כ... ומעסק פרטי ל.... ממנו היא משתכרת בסכומים גבוהים מאלו המדווחים על ידה.
- ב. במהלך החיים המשותפים האב שימש הורה מטפל עיקרי לקטינים בזמן שהאם הרבתה לשהות בעבודתה בשעות אחר הצהריים והערב. הצדדים וילדיהם חיו ברמת חיים ממוצעת וצנועה, ונהגו לנסוע לחו"ל ולנופשים במשורה ולבקר במסעדות עממיות בלבד.
- ג. הילדים שוהים עם הוריהם בחלוקת זמנים שוויונית, לכל הפחות, ובזמן שהותם עמו הוא נושא במלוא הוצאותיהם לרבות בעבור ביגוד, הנעלה ופעילויות פנאי. זאת בנוסף על נשיאתו הבלעדית בהוצאות הבריאות והחינוך של הקטינים.
- ד. לשני ילדים צרכים מיוחדים והוצאות חינוך מיוחדות לצורך שילובם והתקדמותם המיטבית במסגרת החינוך.
- ה. לאור העובדה שכל הילדים מעל גיל 6 שנים; זמני השהות השוויוניים בין ההורים והכנסותיהם הדומות של ההורים אין להורות על חיובו של האב במזונות הקטינים למעט כפי הוראות הדין החל ובעניין תשלום מחצית מהוצאות החינוך והרפואה של הקטינים.

ג'- דיון:

6. הדין החל בנסיבות העניין, הוא הדין האישי היהודי כפי הוראות סעיף 3(א) לחוק לתיקון דיני משפחה (מזונות) התשי"ט – 1959. בע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית (פורסם בנבו, 19.7.17) להלן: בע"מ 919/15 [פורסם בנבו] הוא פסק הדין המהווה הלכה מחייבת שבמסגרתו פורש הדין האישי לעניין מזונות ילדים, בין שהם במשמורת משותפת ובין שלא (ר' גם עמ"ש (ת"א) 14612-10-16 פ.ב. נ' א.ב. (פורסם בנבו, 20.12.17)). בתמצית, הפרשנות הנוכחית לדין החל בנסיבות העניין – שכל הילדים הם מעל גיל 6, היא כי כל חיוב בגין צרכי הקטינים ייעשה בהתחשב בזמני השהות של הקטינים עם הוריהם, יכולותיהם הכלכליות של ההורים (מכל מקור שהוא), צרכיהם של הקטינים והבטחת טובתם האישית. עוד נקבע כי על ההורים מוטלת חובה שוויונית לשאת במזונות ילדיהם תוך הבחנה בין צרכים תלויי שהות לבין צרכים שאינם תלויי שהות (ר' בהרחבה פסק דיני בתלה"מ (ת"א) 55934-03-17 פלוני נ' אלמונית (פורסם בנבו, 11.2.18) ופסק הדין בתמ"ש 21810-06-16 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו, 9.10.17) וכל האזכורים המופיעים שם)).

7. להלן אבחן את יכולותיהם הכלכליות של ההורים ואת צרכי הקטינים, זאת כאשר ידוע ומוסכם כי הילדים שוהים עם הוריהם בחלוקת זמנים שווה.

1.ג. יכולותיהם הכלכליות של ההורים:

8. כאמור לעיל, התביעה בעניין רכוש הצדדים התנהלה בבית הדין הרבני ואין בפני בית המשפט מלוא התמונה באשר להיקף רכוש הצדדים ואופן חלוקתו הסופי. כעולה מטענות הצדדים, הייתה בבעלותם דירה משותפת ב..., שנקבע לגביה כי תימכר בהליך של כינוס נכסים, ושתמורתה תחולק, כפי הוראות פסק הדין שניתן בבית הדין הרבני בעניין הרכוש כדלהלן: לאם כמיליון ₪; לאב כ-1.7 מיליון ₪; להורי האב כ-1.3 מיליון ₪ (ר' עמ' 130, ש' 20-30 לחקירת האב וס' 13 לסיכומי האם)). כפי טענת האם בסיכומיה, היא הגישה ערעור על תוצאת פסק הדין הרבני בעניין הרכוש. בנוסף, לכל אחד מההורים זכויות סוציאליות, כגון: קופות גמל, פנסיה וביטוחי מנהלים שנצברו לזכותו מעבודתו. כל הני"ל מוערך בסך של כ- מיליון ₪ לאב ובסך של כ- 600,000 ₪ לאם כעולה מסעיף 31.29 לסיכומי טענות האם.

9. בראשית דרכם, חתמו הצדדים על הסכם ממון שאושר וקיבל תוקף של פסק דין, המחריג, בין היתר, את מניותיו של האיש בחברה המשפחתית (על כך ובהרחבה, בהמשך).

1.1.ג. יכולתו הכלכלית של האב:

10. האב מועסק בחברה משפחתית (להלן: החברה) ומחזיק ב-20% ממניותה (ר' הצהרת האב בעמ' 3, ש' 14-15 לפרוט' ועמ' 78, ש' 23-27 לפרוט'). מעיון בתלושי השכר שצירף האב לכתב הגנתו, עולה כי שכרו הממוצע בערכי נטו עומד על כ- 18,750 ₪.

11. באשר להכנסות נוספות שהגיעו לאב מהחברה, טענה האם כי במהלך החיים המשותפים, התקבלו בחשבון המשותף כספים בסכומים של "כמה אלפי שקלים" כדי למנוע יתרת חובה. מנגד, טען האב כי כל הכנסותיו הועברו לידי רק באמצעות משכורתו (ר' עמ' 91 לחקירת האב), למעט קבלת דיבידנדים כפי שיפורט בהמשך.
12. כך למשל, נשאל האב בחקירתו על אודות סכום של 15,000 ₪ שהופקדו בחשבון המשותף ביום 19.11.13 מהחברה, כשלאב לא היה כל הסבר מדוע התקבלו הכספים הללו על דרך של העברה בנקאית, ובניגוד להצהרתו הקודמת (ר' עמ' 92, ש' 22-30 לפרוט'). כך, גם בהמשך חקירת האב עלה כי בחודש מאי 2015 ביצע האב רכישות אישיות על חשבון החברה, בסך של 20,000 ₪, לגביהן הצהיר האב בחקירתו כדלהלן: **"לפעמים אני קונה דברים לנו לבית, לפעמים, ואני משתמש בכרטיס אשראי אלא אם כן יש לי איזושהי בעיה של כרטיס שלי שלא עבר או איזושהי הנחה שאני יכול לקבל על כרטיס האשראי. אני מתקזז עם זה, החשבון שלי בפלוס בחברה, מה הבעיה? ... זה כסף של המשפחה, שלנו..."** (ר' עמ' 93, ש' 22-27 לפרוט'). האב לא הביא כל ראיה לפיה הכספים הללו קוזזו משכרו, כך שלמעשה, לאב צמחה הכנסה נוספת מעבר למדווח בתלוש השכר שלו.
13. עוד ובנוסף, בחקירת האב עלה כי זה רכש על חשבון החברה חלקי חילוף למכונית הפורשה שבבעלותו (ר' עמ' 96, ש' 19-28 לפרוט'). לטענת האב, הרכש שייך לחברה ונרשם על שמו על מנת שלא לפגוע בשווי הרכב. אינני מקבל הסבר זה והוא נדחה על ידי מכל וכל. ראשית, לא הובאה ראיה כי הרכש שייך לחברה ושנית, מדוע שהחברה תזדקק לרכב פורשה, לא כל שכן, רכב אספנות?! הדעת נותנת כי האיש עשה שימוש בחברה לטובתו האישית ולא כי החברה עשתה שימוש באיש לטובת החברה.
14. עוד התברר כי לאב היו הכנסות שונות מהחברה, כגון הכנסה בדבר "מאמץ מיוחד" בסך של 15,339 ₪ בשנת 2017, שלא ניתן לה כל מענה מצד האב ושמתיישבת עם טענתו המקורית כי זולת משכורתו אין לו כל הכנסה נוספת מהחברה (ר' עמ' 106, ש' 31 – עמ' 107, ש' 14 לפרוט'). האב מצדו טען בחקירתו החוזרת כי כל סכום שהוצא מהחברה לצרכיו האישיים הוחזר לאחר מכן לחברה כחלק מהתחשבונו פנימית (ר' עמ' 145, ש' 2-33 לפרוט'). עם זאת, האב לא הוכיח בכל ראיה טובה, כי אכן נעשתה התחשבונו כזאת – חרף הזדמנויות חוזרות שניתנו לו לעשות כן (ר' עמ' 145, ש' 34 – עמ' 146, ש' 22 לפרוט').
15. לאור האמור לעיל, ומאחר והאב בחקירתו, אישש למעשה טענת האם, מצאתי לקבל גרסת האם כי לאב הכנסה מהחברה בנוסף על המשכורת שמקבל מהחברה, ובזאת יש משום שיפור יכולתו הכלכלית של האב. מאחר והאב כשל מלספק מלוא המידע באשר להכנסתו, הרי שקביעתי בדבר הכנסות נוספות הקיימות לאב יובאו בחשבון במסגרת הערכת יחס ההכנסות בין ההורים.
16. לטענת האם, על שכרו של האב יש להוסיף זכאותו לדיבידנדים מהחברה, כמו למשל דיבידנד שחולק לאב בשנת 2017 בסך של כ-400,000 ₪ (מתוך דיבידנד כולל של 2 מיליון ₪), כעולה

מאישור רשויות המס שצורף כנספח (ה) לתביעה. לפיכך טוענת האם כי שכרו הממוצע של האב עומד על כ - 70,000 ₪ נטו. האב מצדו טען כי אין לחברה יכולת כלכלית המאפשרת חלוקת דיבידנדים בהיקף של מאות אלפי שקלים בניגוד מוחלט לטענת האם, וכי במהלך השנים החברה העניקה לו דיבידנד בסכומים מתונים (22,500 ₪ בשנת 2005, 13,500 ₪ בשנת 2006, 166,200 ₪ בשנת 2011, 23,800 ₪ בשנת 2015). עם זאת בחקירתו, הצהיר האב כי נכון לשנת 2018, הרווח של החברה היה בסך של כ- 1,500,000 ₪, וכי החברה רווחית (ר' עמ' 3, ש' 16-19 לפרוט') על אף שבהמשך חקירתו הצהיר כי האמור לעיל היה בגדר "טעות" וכי הוא התכוון לרווח של שנת 2017 (ר' עמ' 113, ש' 26-34 לפרוט').

17. בעניין הדיבידנד שחולק לאב בשנת 2017, טען האב כי סכום זה הועבר אליו כחלק מתכנון מס של החברה באמצעות בעלי המניות, כשלטענת האב הסכום לא התקבל לידי, אלא הוחזר לחברה כהלוואת בעלים ועל מנת לאפשר לחברה תזרים מזומנים יציב. הוסיף האב כי בשל קבלת החזר מס לחברה בשנת 2017, בסך של כ- 450,000 ₪ בוצע קיזוז וכי תכנון המס נועד להתמודד עם פער של כ- 50,000 ₪.

18. הלכה למעשה, אין חולק כי בשנת 2017 החברה חילקה מתוך רווחיה דיבידנד בסך של 2 מיליון ₪ מתוכו הגיע לאב סכום של כ- 400,000 ₪ שיש להחשיבו כחלק מהכנסות האב בשנת 2017. לפיכך, אין זה משנה כלל ועיקר האם סכום זה הוזרם לחברה כהלוואת בעלים, כיוון שגם אם זה המצב הרי שלאב עומדת הזכות לקבל לידי הסך הנ"ל. עם כל הכבוד, חברה אשר חוששת לתזרים מזומניה, שוקלת האם לחלק דיבידנד וכמובן שאין באמור כדי להתערב בזכותה של החברה להתנהל כפי הבנתה, אלא רק כדי להציג באור נכון את מהלכו של האב עם קבלת הכספים.

19. אזכיר, כי כאשר פנתה האם לבית המשפט בבקשה כי החברה תחשוף דוחות ומידע כספי שיכול היה להבהיר את התמונה העובדתית ביחס ליכולתו הכלכלית של האב, החברה התנגדה. לאור ההתנגדות ובשים לב כי החברה היא חברה פרטית שלא צורפה להליך שבפניי, כמו גם לאור הנטלים המיוחדים המונחים לפתחו של כל צד במסגרת תביעה למזונות, הבקשה נדחתה בהחלטת מיום 11.11.19. עם זאת, גם כאשר האב נשאל בחקירתו, על אודות החברה ושוויה, סרב האב לספק המידע, ובמילותיו:

"... אני מבקש שלא יכנסו לפרטים שקשורים לחברה. פעם אחרונה שהייתי פה ונתתי איזשהם נתונים, איך אומרים, חטפתי על הראש בצורה מאד קשה ואני דואג לפרנסה שלי. וכל הנתונים שישאלו על החברה זה יכול לפגוע... אני מעדיף לא לדבר על החברה..." (ר' עמ' 79, ש' 9-21 לפרוט'; ובנוסף עמ' 79, ש' 32-עמ' 80, ש' 2 ועמ' 120, ש' 30-עמ' 121, ש' 9 לפרוט').

20. יש לזכור כי האב מחזיק ב 20% ממניות החברה ועל מנת לקבל תמונה ברורה של יכולותיו הכלכליות, היה עליו להביא ראיות לשווי מניותיו בחברה. זאת האב לא עשה ואף התנגד מכל וכל לבחינת האמור. יש להזכיר כי אין די שבעל דין מוסר פרטים על אודות הכנסתו השוטפת,

אלא עליו להתכבד ולמסור פרטים נכונים גם על אודות רכושו, אחזקותיו ועל כל פרט רלוונטי להערכת כלל יכולותיו הכלכליות.

21. האב הדף כל ניסיון לברר פרטים על אודות החברה, באמתלא כי מסירת נתונים תפגע בו (ר' עמ' 79, ש' 13-8). אינני מקבל הסברו זה של האב, אשר נטען מן השפה אל החוץ. האב לא הסביר כיצד מסירת הפרטים במסגרת הליך בדלתיים סגורות, עלולה לפגוע בו, לא ביקש למסור את הפרטים בחיסיון מיוחד או בכל אופן אחר שהיה בו "להשקיט" את רוחו מפני "הרעה" שתבוא לו, לדבריו (ר' גם הערתי ותשובתו של האב, עמ' 121, ש' 5-2). לצערי הרב, לא נתתי כל אמון בדבר האב בעניין זה והתרשמתי כי הוא חרד למסור פרטי אמת, פן יתברר היקף אחזקותיו האמיתי בחברה שהוקמה לפני 27 שנים ועושה חייל.

22. לאב ניתנו הזדמנויות רבות למסור פרטים על שווי אחזקותיו בחברה ופעם אחר פעם הוא סירב לעשות כן. בנסיבות אלה, וכפי שציינתי פעמים רבות במהלך בירור התובענה, לא נותרה לבית המשפט כל ברירה אלא להעריך את שווי אחזקותיו בהתאם למעט המידע שניתן לדלות. כך, נשאל האם המחזור של החברה עומד על 30,000,000 ₪ וסירב להשיב (ר' עמ' 121, ש' 17-18). יחד עם זאת, ידוע כי החברה חילקה דיבידנד בסך של 2,000,000 ₪, וזאת מבלי למסור את סך כל רווחיה של החברה. אשר על כן, אעריך כי החברה חילקה דיבידנד בגובה מחצית מסך רווחיה, כך שכלל רווחיה לשנת חלוקת הדיבידנד עמדו על 4,000,000 ₪.

23. בשים לב כי החברה פעילה משנת 1996, ושלא הובאו כל פרטים על אודות רווחיה ברבות השנים, אקבע שיעור היוון לבחינת שווי החברה בגובה 10% בלבד. אשר על כן שווי החברה (היוון של 10% למשך 25 שנה), יעמוד על כ 36,000,000 ₪, וכפועל יוצא שווי מניותיו של האב – כ 7,200,000 ₪.

24. עוד עלה בחקירת האב כי בשנים 2014 ו-2015 התקבלו לידי הכנסות מחברת... (להלן: חברת הבת) המוחזקת על ידי החברה (בשנת 2015 התקבלו אצל האב הכנסות בסך 180,000 ₪; ר' מוצג נ/6). נתונים אלו הובאו רק במסגרת חקירתו הנגדית, ועל אף כי להצהרת האב הוא לא ביצע שום עבודה בשביל חברת הבת בעבור ההכנסות הללו (ר' עמ' 83-81 לפרוט'). בחקירתו הצהיר האב כי הסכום שהתקבל לידי בשנת 2015 מחברת הבת, נועד למימון רכבו (ר' עמ' 83, ש' 1-6 לפרוט').

עם זאת, כפי המפורט בתצהיר האב, הרכב נרכש מכספי הלוואה שנטל האב, אך מאחר והרכב הועבר לבעלות החברה ביום 1.1.16, החברה היא זו המשלמת מדי חודש בחודשו את קרן ההלוואה, כחוזר לאב בסך של 4,400 ₪ לחודש (ר' ס' 115 לתצהיר האב). האב נשאל בחקירתו על אודות הסתירה בין הגרסאות והשיב כדלהלן:

ש. ... כלומר אתה מקבל פעמיים עבור הרכב שלך?
 ת. לא. החברה, אני קניתי את הרכב על שמי, אני התחייבתי כהלוואה בבנק על שמי.
 הכסף עבר, היום, לא, סליחה, אתה מבלבל את היוצרות לגמרי, סליחה...
 ש. אני מבלבל,
 ת. מ-2014, 2015 הכספים הגיעו מחברת הבת. מ-2016 אני ראיתי שהמערכת היא מסורבלת, לא נעימה, אני לא רוצה להתעסק עם רשויות המס וזה כבד מדי והחלטתי שאני מוכר את האוטו לחברה וסוגר את העוסק מורשה וזה מה שעשיתי. מאז החברה קנתה את הרכב ואני מקבל באק-טו-באק מהחברה את התשלום עבור הלוואה וזה 4,400 שעכשיו שמת לי בפה" (ר' עמ' 84, ש' 31- עמ' 85, ש' 5 לפרוט').

25. אף כי האב הציג הסבר, שיכול היה להניח את הדעת ביחס לאותם כספים שהתקבלו לידיו בשנת 2015 מחברת הבת, הרי שנתרנו בלית כל הסבר טוב מדוע החברה וחברת הבת נדרשות פעמיים לתשלום על אותו רכב או לכל הפחות מדוע לא הובאה בפני בית המשפט מלוא הגרסה העובדתית ביחס לכספים שהתקבלו אצל האב מחברת הבת ואשר שימשו, לכאורה, לרכישת הרכב, כך גם אין עולה מן הנתונים שהוצגו בפניי בכרטסת האב, כי הם תומכים בגרסת האב.

26. לסיכום ביניים: לאב הכנסה שוטפת של כ-18,750 ₪ נטו לחודש (ר' סעיף 10 לעיל); החברה מממנת לאב רכישות פרטיות (ר' סעיף 12 לעיל); החברה נושאת בהוצאות התחביב של האב, מכוניות אספנות (ר' סעיף 13 לעיל); החברה חילקה לאב דיבינד בסך של 400,000 ₪, שהם כ-33,000 ₪ לחודש (ר' סעיפים 16-18 לעיל) וכן לאב הכנסות נוספות ללא הסבר (ר' סעיף 21 לעיל). לאב רכב המוערך על ידי האב בשווי של 200,000 ₪ (ר' עמ' 134, ש' 25-28 לחקירת האב) וכן שני רכבי אספנות: פולקסווגן 'חיפושית' שנת 1970, המוערכת על ידי האם כפי העולה מהצהרת הון של האב משנת 2015 בסך של 70,000 ₪; פורשה שנת 1980, המוערכת על ידי האם בסך של 100,000 ₪ כפי העולה מהצהרת הון של האב משנת 2015.

כמו כן, לאב זכויות לקבל מתוך הדירה המשותפת 1.7 מיליון ₪ וכן על שמו זכויות מעבודה בסך של כמיליון ₪ נוספים, וכן הערכתי את שווי אחזקותיו בחברה בגובה של 7.2 מיליון ₪. יוצא, איפוא כי שווי נכסיו של האב עומד על כ-10 מיליון ₪ ובנוסף להכנסותיו החודשיות הקבועות, אשר מצאתי להעריך אותן בסך של כ-40,000 ₪ לחודש בערכי נטו.

27. לאב קיימת הוצאה של כ-6,300 ₪ לחודש בעבור שכר דירה החל מיום 6.9.18 (ר' נספח 5 לתצהיר האב). בנוסף טען האב כי הוצאות אחזקת המדור בהן הוא נושא הן בסכומים שלהלן: 480 ₪ ארנונה; 140 ₪ מים וביוב; 380 ₪ חשמל; 300 ₪ כבלים ואינטרנט; 250 ₪ ועד בית ו-50 ₪ טלפון קווי. סך הכל, כולל שכר הדירה: 7,900 ₪. סכומים אלו לא נסתרו על ידי האם ומצאתי לקבלם, בין היתר לאור סבירותם.

28. לאב חוב בבנק הפועלים בסך של כ-52,000 ₪ נכון ליום 22.11.18 אשר נטל האב לצורך רכישת רכב חברה, בהחזר חודשי של 4,400 ₪ אשר משולם על ידי החברה כפי האמור לעיל. לפיכך אין לראות בהתחייבות זאת משום התחייבות של האב. בנוסף, הצהיר האב כי קיים לו חוב בגין הלוואה שנטל בסך 150,000 ₪, בהחזר חודשי של 3,400 ₪ למשך כ-4 שנים, הצהרה זו לא נסתרה על ידי האב בחקירתו הנגדית, חרף ניסיון האם להתייחס לכך בסיכומי התשובה מטעמה, ולפיכך מצאתי לקבלה. את הסך הנ"ל (סכום החוב) אפחית מההון שיש לאב, שכן הוא יכול לפרוע זאת מתוך כספים שברשותו.

ג.1.1 – יכולתה הכלכלית של האם:

29. האם טענה כי הכנסתה החודשית הממוצעת בעבור עבודתה כ..., במשרה ששעורה 77.78% (ר' נספח ד' לתצהיר האם אשר הולם גם טענת האב), היא בסך של כ-9,100 ₪ ברוטו (כ – 7,500 ₪ נטו). האב מצדו טען כי לאם כושר השתכרות גבוה במיוחד וכי הכנסתה של האם מעבודתה כ... בבית ספר היא בסך של 9,000 ₪ נטו, ובעבור 80% משרה בלבד. זאת, בנוסף להכנסתה העיקרית של האם כ... פרטית בעסק העצמאי שהקימה בשנת 2017, כפי שיפורט להלן.

30. עיון בתלושי השכר שצרפה האם לכתב התביעה ולתצהיר עדותה מעלה כי הכנסת האם בערכי נטו, מעבודתה במשרד החינוך, נכון לחודשים יולי 2018 ועד לחודש מרץ 2019, היא כדלהלן: יולי 18: 3,200 ₪; אוגוסט 18: 3,000 ₪; אוקטובר 18: 7,500 ₪; נובמבר 18: 7,300 ₪; דצמבר 18: 7,348 ₪; ינואר 19: 7,305 ₪; פברואר 19: 8,431 ₪; מרץ 19: 7,405 ₪, ובממוצע: כ-6,500 ₪ בערכי נטו. עם זאת, ובשים לב כי האם לא הציגה 12 תלושי שכר עובר למועד הגשת התביעה (בחודש נובמבר 2018) ולאור הצהרותיה כי כיום הכנסתה מעבודתה במשרד החינוך היא בסך של 9,000 ₪ נטו בעבור כ-80% משרה, הרי שמצאתי לקבוע כי הכנסה זו משקפת הכנסה בפועל. משמעות הדבר כי אילו תמצה האם מלוא פוטנציאל השתכרותה, הרי שתוכל להשתכר בסך של כ-11,000 ₪ לחודש (חישוב לפי 100% משרה).

פוטנציאל זה עולה אף מממוצע הכנסות האם בשנת 2016, שהיה בסך של כ-10,500 ₪ לחודש (ר' טופס 106 של האם לשנת 2016 שהציג האב בנספח 14 לתצהירו).

31. להזכיר כי הילדים אינם נחשבים עוד מקטני קטנים, ואין כל מניעה שהאם תמצה פוטנציאל השתכרותה וכישוריה הרבים – כפי שהתרשמתי כי אכן קיימים לה (ר' עמ' 15 ש' 34- עמ' 16 ש' 16 לפרוט'). האם בחקירתה הצהירה שההפחתה באחוזי משרתה נועדה לפנות לה זמן לעסקה הפרטי וכן על מנת להתפנות לילדים סביב משבר הפרידה בין הוריהם (ר' עמ' 15, ש' 13-3 לפרוט'). עם זאת, בהמשך חקירתה וכפי שיפורט להלן, הצהירה האם כי בשל הפרידה היא הפחיתה מהשיעורים הפרטיים לכן הוסרה לכאורה המניעה, כי האם תועסק במשרה מלאה (100%).

32. אשר על כן, התוצאה היא שהכנסת האם מעבודתה במשרד החינוך, בפועל או בכח, היא בסך כולל של 11,000 ₪.

33. באשר להכנסת האם משיעורים פרטיים, הציגה האם אישור רו"ח מיום 23.1.19 על אודות הכנסות הצדדים משנת 2017, עובר למשבר שגבה בין הצדדים בנספח ח' לתצהירה, ממנו עולה כי הכנסת האם מהעסק שבבעלותה הייתה בסך כולל של 17,115 ₪ (ממוצע של כ-1,500 ₪ לחודש). הוסיפה האם כי שכר עבודתה משיעורים פרטיים מתקבל אצלה בעיקר באמצעות יישומון bit, בסך ממוצע שבין 2,000 ל-3,000 ₪ לחודש. האב מצדו טען כי הכנסתה של האם משיעורים פרטיים מסתכמת בסך של 14,000 ₪ נטו לחודש, אשר מתקבלים לידה בכספים מזומנים בנוסף על הסכומים שמתקבלים באמצעות היישומון bit. זאת כעולה מהפקדות שביצעה האם לחשבון המשותף בחודשים ינואר – מרץ 2018, בסכומים שבין 8,000 ₪ ל-18,000 ₪, משיעורים פרטיים וכן כעולה מטבלאות ותרשומות, שהציג האב, המפרטים, לכאורה, שיעורים פרטיים שביצעה האם בחודשים ספטמבר-נובמבר 2017. לפיכך טען האב כי ההכנסה המדווחת על ידי האם לא תואמת הכנסותיה בפועל וכי האם לא הציגה מלוא האישורים והאסמכתאות המוכיחים גובה הכנסתה בפועל. האם נשאלה בחקירתה על אודות הפער בין הצהרותיה לבין הכנסותיה משיעורים פרטיים בתחילת 2018, וכך השיבה:

ש. אז בינואר 2018, יש לנו כמו שאמרתי, ממוצע של 8,000 מביטים, העברות בנקאיות ושיקים, וזה מאוד ברור... שזה ההכנסות של העסק שלך.
ת. אוקיי אז בואי, בשנת, בינואר 2018 הייתי נשואה, לא הייתי גרושה, יכולתי לעבוד כל יום, מתי שאני רוצה, היה לי, יכולת, היה לנו בייביסיטר, היתה סבתא, היה גיבוי... והיה את האיש..." (ר' עמ' 31, ש' 24-30 לפרוט').

ובהמשך הסבירה האם את השינוי בגובה הכנסותיה משיעורים פרטיים החל מחודש מרץ 2018 והלאה, כדלהלן: **"במרץ, כאשר נפלו עלי ועל הילדים שלי השמים, הייתי צריכה לעשות שינוי, מה לעשות, הילדים לא נותנים לאמא ללכת, גרים שניים, שני אנשים ביחד, אי אפשר להמשיך לעבוד אותו הדבר..."** (ר' עמ' 32, ש' 6-3 לחקירת האם).

34. האם טענה כי הכנסותיה אינן עולות על הסכומים שהוצהרו על ידה וכי התרשומות שהציג האב אינן אלא זיוף. האם נשאלה בחקירתה הנגדית על אודות ראיות האב התומכות לכאורה בטענתו בדבר הכנסות האם משיעורים פרטיים, תוך שהיא למעשה מאשרת את אותן ראיות ורישומים (ר' עמ' 22, ש' 15-23, עמ' 26 ש' 22 לפרוט'). עם זאת, סיפקה האם הסבר הגיוני על אודות ירידתה החדה בהכנסות משיעורים פרטיים משנת 2017 ועד היום, כפי האמור לעיל, ולא התרשמתי כי בפועל היא ממשיכה לעבוד אך מסתירה הכנסותיה רק על מנת שיכולתה הכלכלית תהא מופחתת. עם זאת, משעה שהאם לא הציגה מלוא הנתונים התומכים בהכנסתה הנוכחית משיעורים פרטיים, הרי שאין לי אלא לבצע הערכה של הכנסות האם מהנתונים שבפניי וכן על דרך האומדנא.

35. האם הציגה דף מחשבונה בבנק הפועלים נכון לחודשים יולי 2018 - אפריל 2019. כפי הנטען, לחשבון זה הועברו כספים שהגיעו לאם מעבודתה בעסקה הפרטי, באמצעות יישומון bit (ר' נספח ו' לתצהיר האם). עיון בדפי החשבון הנ"ל מעלה, כי הסכומים שהופקדו בו מסתכמים כדי הסכומים שלהלן:

<u>חודש</u>	<u>סכום שהתקבל ביישומון</u>
אפריל 2019	1,180 ₪
מרץ 2019	5,550 ₪
פברואר 2019	3,885 ₪
ינואר 2019	6,490 ₪
דצמבר 2018	1,930 ₪
נובמבר 2018	3,000 ₪
אוקטובר 2018	3,490 ₪
ספטמבר 2018	800 ₪
אוגוסט 2018	450 ₪
יולי 2018	1,560 ₪
ממוצע	2,833 ₪

36. בחקירתה, הצהירה האם כי הסכומים הנ"ל משקפים 80% מהסך הכולל של הכנסותיה משיעורים פרטיים וכי 20% נוספים מתקבלים באמצעות שיקים או כספים מזומנים (ר' עמ' 27, ש' 1-3 לפרוט'). הצהרה זו אף עולה בקנה אחד עם הצהרה נוספת של האם במקום אחר בחקירתה כי בחודש נובמבר 2017 התקבלו לידיה כספים מזומנים בעבור שיעורים פרטיים שלימדה (ר' עמ' 32, ש' 30-34 לפרוט' ועמ' 36, ש' 7-13 לפרוט'). לכן, לכאורה, הסכום הממוצע המתקבל לידיה מעסקה הפרטי הוא בסך כולל של 3,541 ₪ (=2,833+20%).

37. לאחר שהבאתי בחשבון הנתונים שלעיל – כולל הנתונים ביחד לתחילת שנת 2018 מחד, ומאידך מאחר והאם לא הציגה מלוא המידע והנתונים על אודות הכנסותיה בפועל בשנת 2019 (ר' לעניין זה עמ' 74, ש' 21-29 לפרוט'), הרי שמצאתי להעריך הכנסת האם משיעורים פרטיים, בכח או בפועל בסך כולל של 4,000 ₪ לחודש, בערכי נטו. אמנם, הפחתת המשרה של האם במשרד החינוך נועדה להשיא הכנסות בעבודה פרטית ולכן לא ניתן לחשב את שני הסכומים כניצבים לבדם. לפיכך, הריני להעריך את כלל הכנסותיה של האם בגובה של 15,000 ₪ לחודש בערכי נטו.

38. האם א... לקבל מתוך כספי מכירתה דירה סך של מיליון ₪, ולזכותה סך של כ 600,000 ₪ זכויות מעבודה.

39. כפי הצהרת האם היא נטלה הלוואה מהגב'... בסך 80,000 ₪ למימון ההוצאות המשפטיות. האם הוסיפה לתצהיר עדותה, תצהיר מאת המלווה, אך העדה לא התייצבה לחקירתה לפיכך לא אוכל להסתמך על התצהיר שהוגש ולא אוכל לקבוע כי ההלוואה אכן ניתנה.

40. אשר על כן הריני להעריך הכנסת האם, בין בכח ובין בפועל, בסך כולל של 15,000 ₪ לחודש בערכי נטו, וכי מסכום זה על האם לכלכל עצמה ואת ילדיה בזמן שהם נמצאים איתה, לרבות בעבור הוצאות מדור ואחזקתו.

41. במקרה דנן, אין המדובר בזוג הורים אשר להם הכנסה אחת נכונה ואמיתית ורכוש זהה שניתן להשוות בנקל בין יכולותיהם לצורך הפסיקה. מצאתי כי הן האיש והן האשה לא הקפידו במסירת מלוא הפרטים על אודות הכנסותיהם ויכולותיהם הכלכליות. אמנם, לאב מניות בחברה שהן בבחינת "שובר שוויון", אולם לא מדובר בכסף נזיל שניתן למימוש מיידי או קרוב. יחד עם זאת, לעצם ההחזקה במניות ערך לא מבוטל, הן בדמות המשך קבלת דיבידנדים בעתיד והן בדמות קבלת שווי האחזקות, בין במכירת החברה ובין בפירוקה.

42. אשר על כן, ולאחר שנתתי דעתי לכלל יכולותיהם הכלכליות של הצדדים, מצאתי כי אלו של האב עולות על יכולותיה של האם ביחס של 4:1, כלומר מתוך סך יכולות של 100%, לאב 80% ואילו לאם 20%.

ג.2. צרכי הילדים:

43. כפי טענת האם צרכי הילדים בעבור הוצאות אחזקת המדור, הם בסך כולל של 2,890 ₪ וחלקם של הקטינים הוא כ-50% מסכום זה. בגדר הוצאות אלו כללה האם הוצאות חשמל, מים, ארנונה, גז, בזק, ועד בית, שרותי לווין ואינטרנט ומי עדן. כן פירטה האם מלוא הוצאות הקטינים לחודש, כדלהלן:

קטין א'	קטין ב'	קטין ג'	
1,200 ₪ (1,000 ₪)	1,200 ₪ (1,000 ₪)	1,200 ₪	כלכלה
400 ₪	400 ₪	500 ₪	ביגוד והנעלה
150 ₪	150 ₪	250 ₪	חינוך
250 ₪	250 ₪	-----	ספרים וצעצועים
550 ₪	550 ₪	1,150 ₪	חוגים
170 ₪	170 ₪	250 ₪	נסיעות
50 ₪	50 ₪	150 ₪	תרופות וטואלטיקה
-----	----- (120 ₪)	300 ₪	דמי כיס
40 ₪	40 ₪	-----	מספרה
250 ₪	250 ₪	250 ₪	בילוי ופנאי

223	223	223	ביטוח בריאות פרטי וממלכתי
<u>₪ 3,283</u>	<u>₪ 3,283</u> (₪ 3,203)	<u>₪ 4,273</u> (₪ 4,073)	סך הכל

*הסכום בסוגריים כמפורט בתצהיר האם וככל שהיה שינוי מהסכום שצוין בכתב התביעה.

44. בנוסף עתרה האם לחיוב האב במחצית הוצאות שכר לימוד בבית ספר... עבור שני קטינים בסך שנתי של 17,000 ₪ לכל קטין, בעוד שבסעיף 43.2 לסיכומיה עתרה האם לחיוב האב במלוא שכר הלימוד בבית הספר או לחלופין להורות כי הקטינים ילמדו בבתי ספר הסמוכים למקום מגוריהם, בשכר לימוד רגיל בהתאם לחוק. מחצית הוצאות הצהרון של קטין נוסף ומחצית מכל הוצאה רפואית או חינוכית חריגה, כגון הוצאותיהם החריגות של שני קטינים בשל צרכיהם המיוחדים.

45. האב מצדו טען כי ההוצאות שפורטו על ידי האם מופרזות ואינן עולות בקנה אחד עם המציאות העובדתית, כך למשל מאחר והאב נושא במלוא הוצאות הקטינים כאשר הם שוהים עמו בלמעלה ממחצית מזמנם. בעניין זה חזר האב וטען כי מאחר והאם סירבה למסור לו חפצים של הקטינים הרי שהיה עליו לרהט דירתו ולדאוג למלוא הצרכים של הילדים בזמן שהם שוהים עמו- אגב רכישת בגדים ונעליים לקטינים. האב צרף אסמכתאות המעידות על הוצאותיו ביחס לילדים בנספח 9 לתצהירו, וכן בעבור מזון לבית וילדים בנספחים 10-11 לתצהירו. באשר להוצאות שפורטו על ידי האם טען האב, כי הן אינן מדויקות, כך למשל ביחס לחוגים בהם משתתפים שני הבנים, הרי שבפועל אין הם משתתפים כלל בחוג כדורגל. מוסיף האב כי לקטינים אין כלל הוצאות נסיעה מאחר והוא נוהג להסיעם; אין להם הוצאות על מספרה מאחר והאב מספר את הקטינים, ואין לאם הוצאות על דמי כיס מאחר והאב נוהג לתת להם דמי כיס לשימושם.

46. האם נשאלה בחקירתה מדוע לא סיפקה ראיות התומכות ברמת החיים הנטענת של הקטינים עובר לפרידת ההורים ולא היה בתשובתה משום הסבר כלשהו אשר יכול להסביר מחדל האם (ר' עמ' 38, ש' 34 – עמ' 39, ש' 15 לפרוט'). עוד בהמשך חקירתה נשאלה האם על החוגים של הילדים (ר' עמ' 39, ואילך לפרוט'). במסגרת זאת הצהירה האם כי לבת יש חוג ציור וחוג פסנתר; הבן... לא משתתף בחוגים (ר' עמ' 40, ש' 10 לפרוט') והבן..., זולת חוג שחמט שהוא הולך עם סבו, אינו משתתף בחוגים (ר' עמ' 41, ש' 1-8 לפרוט'). דברים אלו אכן תומכים בטענת האב כי פירוט הצרכים של הקטינים על ידי האם אינו תואם באופן מדויק את ההוצאות בפועל.

47. מכל המקובץ לעיל ולאור ניסיוני בהערכת צרכים תלויי שהות, ובשים לב לדין החל והפרשנות בדבר הוצאות מינימאליות של קטין בעבור צרכים תלויי שהות כפי שפורש [בבע"מ 919/15](#), [פורסם בנבו] ולרבות בפסק הדין המנחה [בעמ"ש \(ת"א\) 32172-11-17](#) ע. ש. (קטינה) נ' נ.ש (פורסם בנבו, 10.01.2019; פסקאות 5-6 לפסק הדין של כב' השופטת י' שבח) הרי שמצאתי להעריך מלוא הוצאות הקטינים בשני הבתים, בעבור הוצאות תלויות שהות כדלהלן:

- א. מזון וכלכלה: 1,200 ₪ לכל ילד, בסך הכל 3,600 ₪ לחודש בשני הבתים;
- ב. אחזקת המדור: הוצאות אלו לא הוכחו כדבעי על ידי שני הצדדים ומצאתי להעריכן בסך כולל של 2,000 ₪ בשני הבתים (50% מ-4,000 ₪);
- ג. מדור: סך של 6,500 ₪ בעבור המדור (50% מ-13,000 ₪ למדור בשני הבתים – בבית האב החל מספטמבר 2018 ואצל האם החל מספטמבר 2019).

סך הכל הוצאות תלויות שהות: 12,100 ₪ שעל פי זמני השהות אמורים להתחלק בין ההורים בחלקים שווים, קרי 6,050 ₪ לכל הורה. עם זאת ולאור יחס ההכנסות בין ההורים כפי שקבעתי לעיל, הרי שעל האב לשלם לידי האם סך של 3,630 ₪ לחודש (1,210 ₪ לכל ילד). בעבור התקופה שמיום הגשת התביעה ועד למעבר האם והקטינים למדור חליפי לדירת המגורים (באותה תקופה התגורר האב בשכירות ואילו לאם לא היו הוצאות שכירות), יישא האב בהוצאות אלו כפי החלטתי למזונות זמניים.

48. בעבור צרכים שאינם תלויי שהות: הוצאות נסיעה, תשלומי בית ספר, יתר הוצאות חינוך, חוגים, הוצאות בריאות, ביגוד, ספרים, נסיעות, תספורת, טלפון נייד, מתנות ואירועים והוצאות תרבות, אלו מן הסתם משתנים מדי חודש בחודשו ובהתאם לכל ילד וצרכיו הוא. לפיכך איני רואה לנכון לקבוע גובה ההוצאה להבדיל מאופן נשיאת הצדדים בהוצאות אלו. בשים לב ליחס ההכנסות של ההורים, כפי שנקבע לעיל, על האב לשאת ב-80% הוצאות שאינן תלויות שהות וכי האם תישא ב-20% מההוצאה.

49. כאמור לעיל בהחלטתי בדבר מזונותיהם הזמניים של הילדים נקבע כי האם תשמש הורה מרכז להוצאות שאינן תלויות שהות. האב טען בתצהירו כי האם עושה שימוש לרעה בתפקיד שהוטל עליה וכי הוא מבקש לשמש בעצמו כהורה מרכז להוצאות הללו כפי שאף נהגו הצדדים עובר לסכסוך שנתגלע ביחסיהם. האם נשאלה על כך בחקירתה והביעה התנגדות נחרצת לוותר על תפקידה כהורה מרכז ובין היתר מאחר ולהצהרת האם בקשת האב מבוססת על כך שהוא רוצה את השליטה בחשבון הזה "כי הוא רוצה לא לקנות להם כלום וזה לא יקרה, נקודה" (ר' עמ' 43, ש' 10- עמ' 45, ש' 5 לפרוט'; עמ' 53, ש' 17-1 לפרוט' ועמ' 64, ש' 1112 לפרוט'). בהמשך נשאלה האם על אופן התנהלותה בחשבון שנפתח ולרבות בעניין טענת האב כי האם משכה מהחשבון סכום של 3,000 ₪ אגב העברתו לחשבונה הפרטי (ר' עמ' 45-48 לפרוט').

50. חרף כי האם הציגה הסבר הגיוני על אודות משיכת הכספים וחרף כי האם החזירה לחשבון את הסכום הנ"ל בחלוף כחודש וחצי, אין דעתי נוחה מההתנהלות או לכל הפחות מהחיכוכים העולים בין הצדדים כתוצאה משימוש בכלי שנועד להפחית המחלוקות. עוד אין דעתי נוחה

מהאופן בו התבטאה האם בחקירתה, באשר לאופן קבלת ההחלטות בדבר הוצאות הילדים שאינן תלויות שהות (ר' עמ' 59-63 לפרוט' ומוצג ת/1 – מסרונים בין ההורים בדבר ההוצאות).

51. האם חזרה במספר הזדמנויות שונות כי יש פערים בתפיסות הצדדים את צרכי הילדים וכי מבחינתה מה שהיה טרם פרידת ההורים הוא שיהיה עכשיו, ואף מעבר לכך בשל הצורך לפצות הילדים על המצב המשפחתי אליו הם נקלעו לעת פרידת הוריהם (ר' עמ' 53 ש' 1-16 לפרוט' ועמ' 59-60 לפרוט'). בכל הכבוד, עמדה זו אינה מקובלת עליי. קביעה כי אחד מההורים ישמש כהורה מרכזי אינה נועדה להותיר בידיו את כוח ההכרעה או הטלת הוטו באם תבוצע פעילות פנאי או לא, באם ירכשו בגדים או לא וכיוצב'. אלא לשמש "מנגנון יעיל ... [ב]מינויו של אחד מההורים כ"הורה מרכזי" אשר יקבל לידי בראשית החודש מחצית מסכום המזונות המיועד עבור ההוצאות שאינן בגין הפעילות היומיומית השוטפת דהיינו המזונות המיועדים לצרכים האחרים (ביגוד, ספרים, טיפול רפואי לא צפוי ועוד)... ההורה המרכזי ינהל חשבון הוצאות זה ויוציא את הכספים במתכונת שתבטיח תיאום ואיזון בין מכלול הצרכים של הקטינים. מנגנון זה מיישם תובנה פשוטה לפיה ניהול כספי של הוצאות במסגרת תקציב מוגבל חייב להיעשות על בסיס תכנון ותיאום" (בע"מ 919/15, [פורסם בבנו] פסקה 49; הדגשה אינה במקור). עוד נקבע שם כי על בית המשפט לקבוע מיהו ההורה המרכזי לאחר בחינת אופן התנהלות המשפחה עובר לסכסוך שנתגלע בין ההורים ובהלימה לטובת הילדים במכלול הדברים (ר' בע"מ 919/15, [פורסם בבנו] פסקה 50).

52. לאור האמור לעיל, ובשים לב כי כל החלטה בעניינם של הקטינים מסורה לשני ההורים מעצם היותם אפוטרופוסים משותפים לקטינים, מצאתי כי יש להותיר על כנו ההסדר בדבר קביעת הורה מרכזי, תוך הטלת האחריות לכך על האם בעבור הוצאות שאינן תלויות שהות, בעיקר לצורך הסדרת מלוא התשלומים של הקטינים בעבור הוצאות חינוך ורפואה.

יחד עם זאת, מצופה משני ההורים לפעול באחריות ובתבונה בכל הנוגע להוצאות הילדים מתוך החשבון הייעודי, בכפוף לתנאים שלהלן:

- א. האב יפקיד לחשבון שמנוהל על ידי האם סכום של 4,000 ₪ והאם תפקיד סכום של 1,000 ₪, וכן הלאה, כל אימת שהחשבון יגיע ליתרה של 2,000 ₪, ובתוך 48 שעות שלאחר מכן.
- ב. יימסר לאב כרטיס אשראי שניתן לחייב באמצעותו את החשבון ומכרטיס זה, ומהכרטיס המצוי בידי האם, ישולמו מלוא ההוצאות שאינן תלויות שהות כאשר הקטינים שוהים עם כל אחד מההורים.
- ג. לכל הוצאה שיוציא מי מההורים מהחשבון, תקדים פניה להורה השני להיוועץ עמו ולקבל הסכמתו בעניין נחיצות ההוצאה מראש. זאת, זולת מקרה חירום רפואי למשל,

- ולהגשמת צרכיו המידיים של הקטין באופן שאינו מאפשר קבלת הסכמת הצד השני או בעניין של מה בכך (תספורת לילד שעלותה 50-70 ₪).
- ד. הוצאות שניתן יהיה לשלם מהחשבון שנועד לצרכי הילדים יהיו ההוצאות שמעבר לצרכים תלויי השהות, כפי המפורט לעיל ולרבות בעבור ביגוד והנעלה, ספרים, פנאי ותרבות – לא כולל מסעדות שהן בגדר צרכים תלויי השהות.
- ה. לאב תינתן זכות לעיין בדפי החשבון ובכל הפעולות המבוצעות בחשבון וכן לקבל מידע על אודות כל פעולות המבוצעת בחשבון, בין על דרך של הנפקת קוד לעיון בחשבון באמצעים אלקטרוניים, בין על דרך קבלת מסרונים מהבנק ובין על דרך של מסירת דפי החשבון על ידי האם, מדי שלושה חודשים, לפי בחירת האב.
- ו. החל ממתן פסק דין זה, קצבת המל"ל תופקד אף היא לחשבון הייעודי בעבור הילדים, או שתיחסך בעבורם, כפי שיחליטו הצדדים.
53. בשים לב לגילם של הילדים מצופה כי הצדדים יפעלו בשיתוף פעולה ההולם טובתם של הקטינים וכן רצונם, במאוחד ובנפרד וכי כל הורה, החפץ במתן דמי כיס או ברכישת מתנה לילדים, יעשה כן שלא על דרך התחשבות עם ההורה השני כפי יכולתו ומידתו הטובה.
54. בטרם נעילה, אציין כי במסגרת תיק זה נעשו על ידי נסיונות רבים להביא הצדדים לכדי הסכמות שייתרו מתן פסק הדין תוך מתן הזדמנות לצדדים למצוא דרכם המשותפת בגידול ילדיהם תוך נטילת אחריות כלכלית, המשקפת יכולותיו של כל צד, ומבלי לפגוע בטובתם של הקטינים. עם זאת, כל נסיונותיי לא השיאו תוצאות ואף להפך מזאת. לעתים היה נדמה לי כי ככל שעובר הזמן מתעצם הסכסוך ומתרבות המחלוקות תוך התבוססות בעמדות שאינן הולמות טובת הילדים או המשפחה כולה, וזאת על ידי כל אחד מההורים. לפיכך, אין לי אלא להצר על כך כי בתיק שבו המחלוקת נסובה רק על מזונות הילדים הרבו הצדדים במדון ומחלוקת תוך הבעת תקווה כי הצדדים ישכילו להפריד בין הזוגיות שהסתיימה לבין ההורות המשותפת, שתימשך לעולם.
- ד' – סיכום:**
55. אשר על כן הריני להורות כדלהלן:
- א. האב ישלם לאם בעבור צרכים תלויי שהות של הקטינים, כפי הוראות סעיף 47 לעיל. עם גיוסו של כל ילד לצה"ל, יופחת התשלום בעבורו לכדי שליש ועד לתום השירות החובה בצה"ל.
- ב. בהוצאות הילדים בעבור צרכים שאינם תלויי שהות יישאו ההורים כפי האמור בסעיף 48 לעיל.
- ג. האם תשמש ההורה המרכז בעבור ההוצאות שאינן תלויות שהות כפי המנגנון המפורט בסעיף 52 לעיל.

- ד. כל הסכומים צמודים למדד הידוע במועד הגשת התביעה.
- ה. כספים ששולמו על ידי האב ביתר, ככל ששולמו, ממועד הגשת התביעה ועד למועד פסק הדין, ניתנים לקיזוז מחיובו של האב במזונות הילדים.
- ו. בנסיבות העניין, לא מצאתי לעשות צו להוצאות וכל צד יישא בהוצאותיו.
- ז. ניתן לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.
- ח. המזכירות תואיל נא לסגור את התיק שבכותרת.

ניתן היום, י"ג ניסן תש"פ, 07 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.

יהורם שקד 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)